

Sprawa C-354/20 PPU**Streszczenie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym na podstawie art. 98 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości****Data wpływu:**

31 lipca 2020 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Rechtbank Amsterdam (Niderlandy)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

31 lipca 2020 r.

Europejski nakaz aresztowania wydany wobec:

L

Druga strona postępowania:

Openbaar Ministerie

Przedmiot postępowania głównego

Złożony na podstawie art. 23 ust. 2 Overleveringswet (ustawy o przekazywaniu osób) wniosek o rozpatrzenie europejskiego nakazu aresztowania (ENA) wydanego przez polski sąd w celu zatrzymania i wydania L Rzeczypospolitej Polskiej.

Przedmiot i podstawa prawna wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

Odnosząc się przede wszystkim do wyroku Trybunału Sprawiedliwości z dnia 25 lipca 2018 r., Minister for Justice and Equality (Nieprawidłowości w systemie sądownictwa), C-216/18 PPU, EU:C:2018586 [zwanego dalej „wyrokiem Minister for Justice and Equality (Nieprawidłowości w systemie sądownictwa)”], rechtbank Amsterdam (sąd rejonowy w Amsterdamie) zastanawia się, jaki wpływ na decyzję w sprawie wykonania wydanego przez polski sąd europejskiego

nakazu aresztowania powinny mieć niedawne zmiany systemowe związane z kwestią praworządności w Polsce, a w szczególności jak konkretnie zmiany te miałyby wpłynąć na obowiązek zastosowania przez rechtbank kryterium oceny sformułowanego w przywołanym wyroku.

Pytania prejudycjalne

1. Czy decyzja ramowa 2002/584/WSiSW, art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE lub art. 47 akapit drugi Karty praw podstawowych Unii Europejskiej rzeczywiście stoją na przeszkodzie temu, by wykonujący nakaz organ sądowy wykonał ENA wydany przez sąd wydającego nakaz państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo krajowe po wydaniu tego ENA zostało zmienione w taki sposób, że sąd ten nie spełnia już wymogów skutecznej ochrony sądowej/skutecznego środka prawnego, ponieważ ustawodawstwo to nie gwarantuje już niezawisłości tego sądu??

2. Czy decyzja ramowa 2002/584/WSiSW oraz art. 47 akapit drugi Karty praw podstawowych Unii Europejskiej rzeczywiście stoją na przeszkodzie temu, by wykonujący nakaz organ sądowy wykonał ENA, jeśli ustalił on, że w wydającym nakaz państwie członkowskim w stosunku do każdego podejrzanego – a zatem także w stosunku do osoby, której dotyczy wniosek – istnieje rzeczywiste ryzyko naruszenia prawa podstawowego do niezawisły sądu bez względu na to, które sądy tego państwa członkowskiego są właściwymi do prowadzenia postępowania wobec osoby, której dotyczy wniosek, jak również niezależnie od jej sytuacji osobistej, charakteru przestępstwa, za które jest ścigana, oraz kontekstu faktycznego, na którym opiera się ENA, które to rzeczywiste ryzyko wiąże się z faktem, iż sądy wydającego nakaz państwa członkowskiego nie są już niezawisłe ze względu na systemowe lub ogólne nieprawidłowości?

3. Czy decyzja ramowa 2002/584/WSiSW oraz art. 47 akapit drugi Karty praw podstawowych Unii Europejskiej rzeczywiście stoją na przeszkodzie temu, by wykonujący nakaz organ sądowy wykonał ENA, jeśli ustalił on, że:

- w wydającym nakaz państwie członkowskim w stosunku do każdego podejrzanego istnieje rzeczywiste ryzyko naruszenia prawa podstawowego do rzetelnego procesu sądowego, które to ryzyko wiąże się z systemowymi lub ogólnymi nieprawidłowościami wpływającymi na niezawisłość władzy sądowniczej tego państwa członkowskiego,
- owe systemowe i ogólne nieprawidłowości nie tylko mogą zatem nieść za sobą negatywne skutki, ale i faktycznie je za sobą niosą dla tych sądów owego państwa członkowskiego, które są właściwe do prowadzenia postępowania wobec osoby, której dotyczy wniosek, i
- istnieją w związku z tym poważne i sprawdzone [oparte na faktach] powody by przypuszczać, że osoba, której dotyczy wniosek, jest narażona na rzeczywiste ryzyko naruszenia jej prawa podstawowego

do niezawisłego sądu, a tym samym istotnej treści prawa podstawowego do rzetelnego procesu sądowego,

nawet jeśli osoba, której dotyczy wnioski – poza owymi systemowymi i ogólnymi nieprawidłowościami – nie wyraziła żadnych szczególnych obaw i nawet jeśli sytuacja osobista tej osoby, charakter przestępstwa, za które jest ścigana, oraz kontekst faktyczny, na którym opiera się ENA – poza owymi systemowymi i ogólnymi nieprawidłowościami – nie stanowią podstaw do obaw o to, że na prowadzone przeciwko niej postępowanie karne mogą być wywierane konkretne naciski lub wpływy ze strony władzy wykonawczej lub ustawodawczej?

Przywołane przepisy prawa Unii

Traktat o Unii Europejskiej: art. 19 ust. 1

Karta praw podstawowych Unii Europejskiej: art. 47 akapit drugi

Decyzja ramowa Rady 2002/584/WSiSW w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. L 190, 2002 r., s. 1; polskie wydanie specjalne: rozdział 19, tom 6, s. 34–51), zmieniona decyzją ramową 2009/299/WSiSW (Dz.U. L 81, 2009 r., s. 24): art. 1, 3–5 i 6

Przywołane przepisy prawa krajowego

Artykuł 23 Wet van 29 april 2004 tot implementatie van het kaderbesluit van de Raad van de Europese Unie betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten van de Europese Unie (Overleveringswet) [ustawy z dnia 29 kwietnia 2004 r. wdrażającej decyzję ramową Rady Unii Europejskiej w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (zwanej dalej „ustawą o przekazywaniu osób”)]

Zwięzłe przedstawienie stanu faktycznego i postępowania

- 1 Rechtbank Amsterdam musi wydać decyzję w sprawie wykonania ENA dotyczącego L będącego obywatelem Rzeczypospolitej Polskiej. Rzeczone ENA został wydany w dniu 31 sierpnia 2015 r. przez Sąd Okręgowy w Poznaniu (polski sąd, który w niderlandskojęzycznej wersji niniejszego wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym zwany jest „Circuit Court in Poznań”) i dotyczy zatrzymania i wydania L Polsce w celu przeprowadzenia postępowania karnego.
- 2 W dniu 7 lutego 2020 r. prokurator przy rechtbank Amsterdam złożył wniosek na podstawie art. 23 ustawy o przekazywaniu osób, w którym żąda, między innymi, rozpatrzenia ENA przez rechtbank.

- 3 Zważywszy na wątpliwości rektbank co do niedawnych zmian związanych z kwestią praworządności w Polsce, w szczególności co do konkretnego wpływu tych zmian na działania, jakie zgodnie z wyrokiem Minister for Justice and Equality (Nieprawidłowości w systemie sądownictwa) należy podjąć w takim przypadku przy wydawaniu decyzji w sprawie wykonania europejskiego nakazu aresztowania, w dniu 12 czerwca 2020 r. zwrócił się on do prokuratora o skierowanie dodatkowych pytań do wydającego nakaz organu sądowego.
- 4 Na pytania te udzielono odpowiedzi w dniach 25 czerwca i 7 lipca 2020 r., z pominięciem pytań dotyczących Sądu Najwyższego (Polska). Następnie za pośrednictwem Eurojustu skierowano pytanie do samego Sądu Najwyższego, lecz nie otrzymano na nie żadnej odpowiedzi.

Podstawowe argumenty stron w postępowaniu głównym

- 5 Według obrony L wnioszek prokuratora o rozpatrzenie ENA należy uznać za niedopuszczalny. Jest bowiem oczywiste, że istnieje ryzyko, iż L nie zostanie zapewniony w Polsce rzetelny proces sądowy. Na podstawie wyroku Minister for Justice and Equality (Nieprawidłowości w systemie sądownictwa) rektbank jest w takiej sytuacji zobowiązany wystąpić do wydającego nakaz organu sądowego o przekazanie mu wszelkich niezbędnych informacji. Nie przyniosło to jednak pożądaných rezultatów – z dziesięciu pytań merytorycznych sformułowanych przez rektbank w postanowieniu w przedmiocie kwestii wpađkowej z dnia 12 czerwca 2020 r. polskie organy sądowe odpowiedziały wyłącznie na dwa. Nie doszło zatem do dialogu, o którym mowa w wyroku Minister for Justice and Equality (Nieprawidłowości w systemie sądownictwa). Rektbank nie może w związku z tym należycie ocenić wagi ryzyka naruszenia prawa podstawowego do rzetelnego procesu sądowego.
- 6 Prokurator uważa, że argumenty obrony nie zasługują na uwzględnienie. Z wyroku Minister for Justice and Equality (Nieprawidłowości w systemie sądownictwa) nie wynika, jakie powinny być skutki braku podjęcia (pełnego) dialogu przez wydający nakaz organ sądowy. Nie wynika to również z ustawy o przekazywaniu osób.

Streszczenie uzasadnienia wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

- 7 Nie ma przesłanek do odmowy wydania osoby, której dotyczy wnioszek z przyczyn, o których mowa w art. 3–5 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW. Niemniej jednak rektbank stoi wobec pytania, czy powinien wykonać ENA z uwagi na niedawne zmiany w ustawodawstwie Rzeczypospolitej Polskiej mające związek z niezawisłością polskiej władzy sądowniczej.
- 8 W następstwie wyroku Minister for Justice and Equality (Nieprawidłowości w systemie sądownictwa) w każdej sprawie dotyczącej ścigania z wykorzystaniem

ENA wydanego przez sąd w Rzeczypospolitej Polskiej rechtbank przyjmuje, że w tym państwie członkowskim co do zasady istnieje rzeczywiste ryzyko naruszenia prawa podstawowego do rzetelnego procesu sądowego, gwarantowanego przez art. 47 akapit drugi Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, ze względu na systemowe lub ogólne nieprawidłowości mające wpływ na niezawisłość władzy sądowniczej wydającego nakaz państwa członkowskiego¹. Z uwagi na to, iż stwierdzono istnienie ogólnego rzeczywistego ryzyka, od tamtej pory rechtbank zawsze badał:

– czy owe systemowe lub ogólne nieprawidłowości mogą nieść za sobą negatywne skutki na poziomie sądów tego państwa właściwych do prowadzenia postępowania wobec osoby ściganej², a jeżeli tak, to

– czy „w świetle szczególnych obaw wyrażonych przez zainteresowaną osobę i ewentualnie przekazanych przez nią informacji, (...) istnieją poważne i sprawdzone [oparte na faktach] podstawy, aby uznać, że owa osoba będzie narażona na rzeczywiste ryzyko naruszenia jej prawa podstawowego do niezawisłego sądu, a tym samym istotnej treści prawa podstawowego do rzetelnego procesu sądowego w świetle jej sytuacji osobistej, jak również charakteru przestępstwa, za które jest ścigana, oraz kontekstu faktycznego, na którym opiera się europejski nakaz aresztowania”³.

- 9 W tym celu rechtbank podejmuje dialog z organem, który wydał ENA. W dniu 4 października 2018 r. w sprawie dotyczącej innego polskiego ENA rechtbank ustalił, które sądy są właściwymi do rozpoznania sprawy w postępowaniu karnym wobec osoby, której dotyczy ENA, i w odniesieniu do tychże sądów wystosował pytania dotyczące zmian w zakresie obsadzania stanowisk (II A), przydzielania i rozpoznawania spraw (II B), spraw dyscyplinarnych lub innych środków (dyscyplinarnych) (II C), procedur mających na celu ochronę prawa do niezawisłego sądu (II D) oraz w zakresie procedury wnoszenia „skargi nadzwyczajnej” (II E).
- 10 W wyroku z dnia 27 września 2019 r. rechtbank – mając na uwadze odpowiedzi otrzymane w wielu sprawach od czasu swojego wyroku z dnia 4 października 2018 r. – orzekł, że na tamtą chwilę miał już wystarczająco dużo informacji na temat wpływu, jaki niosą za sobą stwierdzone nieprawidłowości systemowe na poziomie sądów właściwych do prowadzenia postępowania wobec osób, których dotyczą wnioski. Wpływ ten był bowiem taki, że omawiane nieprawidłowości systemowe *mogły*, w ocenie rechtbank, we *wszystkich* przypadkach nieść za sobą *negatywne* skutki dla tychże sądów. W związku z tym nie było już potrzeby przedkładania pytań II A, B, D i E, chyba że zaszłyby nowe istotne zmiany.

¹ Zobacz wyrok Minister for Justice and Equality (Nieprawidłowości w systemie sądownictwa), pkt 61.

² Ibidem, pkt 74.

³ Ibidem, pkt 75.

Należało jednak zadać pytania w kwestii spraw dyscyplinarnych i innych środków (dyscyplinarnych) (pytanie II C).

- 11 Następnie w wyroku z dnia 16 stycznia 2020 r. rechtbank orzekł między innymi, że:
- dostępne informacje na temat ogólnego obrazu sytuacji w zakresie spraw dyscyplinarnych i innych środków dyscyplinarnych bądź niedyscyplinarnych względem polskich sędziów są wprawdzie bardzo niepokojące, a najnowsze zmiany – niekorzystne, lecz ten ogólny obraz jest jednak co do zasady niewystarczający, by można było w konkretnych sytuacjach przyjmować, iż zagrożone jest prawo do rzetelnego procesu w stosunku do osoby, której dotyczy wniosek.
 - informacje na temat spraw dyscyplinarnych i innych środków (dyscyplinarnych) pozostają istotne przy próbie odpowiedzi na pytanie o istnienie poważnych i sprawdzonych [opartych na faktach] podstaw, aby przypuszczać, że osoba, której dotyczy wniosek, będzie narażona na rzeczywiste ryzyko naruszenia jej prawa podstawowego do niezawisłego sądu, a tym samym sedna prawa podstawowego do rzetelnego procesu sądowego w świetle jej sytuacji osobistej, jak również charakteru przestępstwa, za które jest ścigana, oraz kontekstu faktycznego, na którym opiera się europejski nakaz aresztowania, lecz że takie informacje na temat ówczesnego stanu rzeczy nie mogą prowadzić do niedopuszczenia do wydania osoby, której dotyczy wniosek, jeśli nie wnoszą na temat jej sytuacji osobistej dodatkowych szczegółów, które mogłyby przyczynić się do dalszego wzrostu obaw o to, że zagrożone jest jej prawo do rzetelnego procesu w tym konkretnym przypadku;
 - jako że osoba, której dotyczy wniosek, nie przedstawiła tego typu informacji, nie było powodu, by dłużej oczekiwać odpowiedzi na wystosowane już pytania w zakresie spraw dyscyplinarnych i innych środków (dyscyplinarnych), przy czym rechtbank uznał, że jeżeli uzna to za konieczne w świetle nowych istotnych zmian, wówczas wystosuje dodatkowe pytania.
- 12 W okresie poprzedzającym wydanie wyroku Minister for Justice and Equality (Nieprawidłowości w systemie sądownictwa) oraz już po jego wydaniu miały miejsce zmiany budzące poważne obawy o niezawisłość władzy sądowniczej w Polsce. W latach 2017–2018 Minister Sprawiedliwości zastąpił na przykład ponad 100 prezesów i wiceprezesów sądów. Ponadto wobec kilku polskich sędziów wszczęto postępowania dyscyplinarne ze względu na treść wydanych przez nich orzeczeń lub z powodu skorzystania przez nich z prawa do wolności wypowiedzi. Wreszcie mowa jest o braku niezależnej i skutecznej kontroli konstytucyjności prawa w Polsce.
- 13 Późniejsze zmiany, które miały miejsce tuż przed wydaniem wyroku z dnia 16 stycznia 2020 r. oraz już po jego wydaniu, zdaniem rechtbank wskazują na

takie zwiększenie nacisków na niezawisłość sądów w Polsce, że może mieć ono wpływ na ich decyzje o wydaniu osoby, której dotyczy wnioski, oraz na tezę przedstawioną w wyroku z dnia 16 stycznia 2020 r. Rechtbank przywołuje między innymi ustawę o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw z dnia 20 grudnia 2019 r., która weszła w życie z dniem 14 lutego 2020 r., oraz okoliczność, że w maju 2020 r. zarząd Europejskiej Sieci Rad Sądownictwa (European Network of Councils for the Judiciary, ENCJ) zaproponował wykreślenie Krajowej Rady Sądownictwa jako swojego członka. Rechtbank odwołuje się jednocześnie do wyroków Trybunału Sprawiedliwości z dnia 19 listopada 2019 r., A.K. i in. (Niezależność Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego) C-585/18, C-624/18 i C-625/18, EU:C:2019:982 i z dnia 26 marca 2020 r., Miasto Łowicz/Prokurator Generalny zastępowany przez Prokuraturę Krajową (System środków dyscyplinarnych wobec sędziów), C-558/18 i C-563/18, EU:C:2020:234, postanowienia Trybunału Sprawiedliwości z dnia 8 kwietnia 2020 r., Komisja/Polska, C-791/19 R, EU:C:2020:277, oraz czwartego postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, które w dniu 29 kwietnia 2020 r. Komisja wszczęła względem Polski w związku z wyżej wspomnianą ustawą o zmianie ustawy z dnia 20 grudnia 2019 r.

- 14 Na podstawie takiego rozwoju sytuacji rechtbank doszedł do wniosku, że Krajowa Rada Sądownictwa – która powołuje członków Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego – nie jest organem bezstronnym i niezależnym od władzy ustawodawczej i wykonawczej oraz że Izba Dyscyplinarna – która orzeka w sprawach dyscyplinarnych wobec sędziów Sądu Najwyższego i sądów powszechnych – nie jest sądem w rozumieniu prawa Unii. Zagwarantowane nie są ani niezawisłość Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego, ani Sądu Najwyższego, ani sądów powszechnych – w tym organu, który wydał ENA w niniejszej sprawie. Polscy sędziowie ryzykują bowiem obecnie wszczęciem wobec nich postępowania dyscyplinarnego mogącego doprowadzić do zawiązania sprawy przed organem, którego niezawisłość nie jest zagwarantowana.

W przedmiocie pytania pierwszego

- 15 W obliczu omówionych zmian rodzi się przede wszystkim pytanie o to, czy wykonujący nakaz organ sądowy powinien wykonać ENA wydany przez sąd, którego niezawisłość nie jest już zagwarantowana w następstwie zmian, które miały nastąpić po wydaniu tego nakazu.
- 16 Zdaniem Trybunału decyzja ramowa 2002/584/WSiSW opiera się bowiem na zasadzie, zgodnie z którą w stosunku do decyzji w sprawie ENA stosują się wszelkie gwarancje właściwe orzeczeniom sądowym, w tym z te, które wynikają z praw podstawowych i podstawowych zasad prawnych. Oznacza to, że także i decyzję w sprawie wydania ENA ma podejmować organ sądowy spełniający wymogi, które są nierozzerwalnie związane z prawem do skutecznej ochrony

sądowej, w tym wymóg gwarancji niezawisłości⁴. Z wyroków Trybunału Sprawiedliwości z dnia 27 lutego 2018 r., *Associação Sindical dos Juízes Portugueses*, C-64/16, EU:C:2018:117 i z dnia 24 czerwca 2019 r., *Komisja/Polska (Niezawisłość Sądu Najwyższego)*, C-619/18, EU:C:2019:531, rechtbank wywodzi wymóg niezawisłości w kontekście decyzji ramowej 2002/584/WSiSW, art. 19 ust. 1 akapitu drugiego TUE oraz art. 47 akapitu drugiego Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, stanowiący, że sąd wydający ENA musi spełniać wymogi związane z zapewnieniem skutecznej ochrony sądowej. W tym celu konieczne jest ustanowienie zasad zapewniających ochronę przeciw pochodzącym z zewnątrz naciskom lub wpływom, które mogłyby zagrozić niezależności osądu w sprawach skierowanych do tegoż sądu.

- 17 W opinii rechtbank sąd, który wydał ENA, musi wymogi te w dalszym ciągu spełniać także i po wydaniu ENA. Rechtbank uważa, że obowiązki, jakie taki sąd wypełnia w tej fazie są „obowiązkami [nierozzerwalnie] związanymi”⁵ z wydaniem tego ENA, a przy ich wykonywaniu wydający nakaz organ sądowy musi działać w sposób niezawisły. Ponadto tego typu obowiązki należą do dziedzin objętych prawem Unii⁶, co wiąże się z tym, że przy ich wykonywaniu spełnione muszą być wymogi związane z zapewnieniem skutecznej ochrony sądowej, a zatem i wymóg niezawisłości.
- 18 Mając na względzie wnioski zawarte w punkcie 14, rechtbank uważa, że w następstwie zmian dokonanych w ustawodawstwie krajowym po wydaniu ENA, sąd, który ów ENA wydał, nie spełnia już wymogów skutecznej ochrony sądowej/skutecznego środka prawnego, ponieważ ustawodawstwo to nie gwarantuje już jego niezależności od władzy ustawodawczej lub wykonawczej. Rechtbank zastanawia się, czy prawo Unii stoi na przeszkodzie temu, by jako wykonujący nakaz organ sądowy, wykonał on ENA wydany w takich okolicznościach i przez taki sąd.

W przedmiocie pytania drugiego

- 19 Pytanie to zostaje zadane na wypadek udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze. W takim wypadku rechtbank rozważa, co następuje.
- 20 W punkcie 14 stwierdzono, że w następstwie niedawnych zmian w Polsce niezawisłość sądów nie jest już zagwarantowana. Zdaniem rechtbank wynika z tego, że istnieją takie nieprawidłowości systemowe i ogólne mające wpływ na niezawisłość polskiej władzy sądowniczej, że żadnemu podejrzanemu, który musi

⁴ Ibidem, pkt 56.

⁵ Wyrok z dnia 27 maja 2019 r., OG i PI (Prokuratury w Lubece i Zwickau), spr. połączone C-508/18 i C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, pkt 74.

⁶ Zobacz wyrok z dnia 27 lutego 2018 r., *Associação Sindical dos Juízes Portugueses*, C-64/16, EU:C:2018:117, pkt 34.

stanać przed sądem w Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest już zagwarantowane prawo do niezawisłego sądu, bez względu na jego okoliczności osobiste, charakter przestępstwa, o które jest podejrzewany, oraz kontekst leżący u podstaw wydania ENA. Innymi słowy: z wniosku tego wynika, że w Rzeczypospolitej Polskiej w stosunku do każdego podejrzanego – a zatem także i w stosunku do osoby, której dotyczy wnioski – istnieje rzeczywiste ryzyko naruszenia jego prawa podstawowego do rzetelnego procesu sądowego. Owo rzeczywiste ryzyko wiąże się z faktem, że żaden z tych sądów nie jest już niezawisły ze względu na systemowe lub ogólne nieprawidłowości⁷.

- 21 W świetle powyższego nasuwa się pytanie, czy ustalenie to jest już wystarczające, by – bez wchodzenia w (dalszy) dialog z wydającym nakaz organem sądowym oraz bez (potrzeby) sprawdzania jeszcze szczegółowo, czy owe systemowe nieprawidłowości niosą za sobą negatywne skutki dla tych konkretnych sądów, które będą sędzić osobę, której dotyczy wnioski, i czy osoba ta, ze względu na jej okoliczności osobiste, narażona jest na rzeczywiste ryzyko naruszenia jej prawa podstawowego do niezawisłego sądu, a tym samym istotnej treści prawa podstawowego do rzetelnego procesu sądowego (zob. kryterium oceny w punkcie 8) – odstąpić od wykonania ENA.
- 22 Zdaniem rechtbank należy na to pytanie udzielić odpowiedzi twierdzącej. Według rechtbank wyrok Minister for Justice and Equality (Nieprawidłowości w systemie sądownictwa) można interpretować w ten sposób, że nie odnosi się on do przypadków, w których systemowe lub ogólne nieprawidłowości w zakresie niezawisłości władzy sądowniczej są takiej natury, że ustawodawstwo w wydającym nakaz państwie członkowskim co do istoty nie gwarantuje już niezawisłości sądów, w związku z czym negatywne skutki tych nieprawidłowości w indywidualnych przypadkach należy traktować jako dane, nawet bez dokonywania dodatkowej oceny.

W przedmiocie pytania trzeciego

- 23 Pytanie to zostaje zadane na wypadek udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie drugie. W takim wypadku rechtbank rozważa, co następuje.
- 24 W niniejszej sprawie rechtbank wystosował do wydającego nakaz organu sądowego pytania w ramach dialogu określonego w wyroku Minister for Justice and Equality (Nieprawidłowości w systemie sądownictwa) (pkt 75–77). Organ ten nie udzielił pełnej odpowiedzi na te pytania nawet po drugim wezwaniu. Z kolei odpowiedzi, których udzielił, potwierdzają jedynie wniosek, że niezawisłość polskich sądów nie jest już zagwarantowana ze względu na systemowe i ogólne nieprawidłowości.

⁷ Zobacz wyrok Minister for Justice and Equality (Nieprawidłowości w systemie sądownictwa), pkt 61.

- 25 Wskutek powyższego nasuwa się pytanie, czy ustalenie to jest już wystarczające, by uznać, że owe systemowe i ogólne nieprawidłowości mogą nieść za sobą negatywne skutki dla sądów właściwych do rozpoznania niniejszej sprawy oraz że osoba, której dotyczy wniosek, narażona jest na rzeczywiste ryzyko naruszenia jej prawa podstawowego do niezawisłego sądu, a tym samym istotnej treści prawa podstawowego do rzetelnego procesu sądowego, niezależnie od jej sytuacji osobistej, charakteru przestępstwa, za które jest ścigana, oraz kontekstu faktycznego, na którym opiera się europejski nakaz aresztowania.
- 26 Zdaniem rechtbank należy na to pytanie udzielić odpowiedzi twierdzącej. Systemowe i ogólne nieprawidłowości w zakresie niezawisłości władzy sądowniczej niosą za sobą nie tylko negatywne skutki dla Sądu Najwyższego, lecz również dla sądów powszechnych, do których należy wydający nakaz organ sądowy. Ponadto z wniosku zawartego w punkcie 14 wynika, że każdy podejrzany – a zatem także i osoba, której dotyczy wniosek – narażony jest na rzeczywiste ryzyko naruszenia jego prawa do niezawisłego sądu, a tym samym istotnej treści prawa podstawowego do rzetelnego procesu sądowego. Owo rzeczywiste ryzyko wynika z okoliczności, że ustawodawstwo polskie nie gwarantuje już niezawisłości tych sądów.

W przedmiocie wniosku o zastosowanie trybu pilnego

- 27 Rechtbank wnosi do Trybunału Sprawiedliwości o zastosowanie do niniejszego odesłania prejudycjalnego trybu pilnego przewidzianego w art. 107 regulaminu postępowania przed Trybunałem. Pytanie prejudycjalne dotyczy bowiem jednej z dziedzin, o których mowa w tytule V części trzeciej TFUE, a osoba, której dotyczy wniosek, znajduje się w areszcie ekstradycyjnym w oczekiwaniu na decyzję rechtbank w sprawie wniosku o wydanie. Rechtbank nie może podjąć tej decyzji do czasu udzielenia przez Trybunał odpowiedzi na pytanie prejudycjalne. Szybka odpowiedź Trybunału na pytania prejudycjalne ma zatem bezpośredni i decydujący wpływ na czas trwania aresztu ekstradycyjnego osoby, której dotyczy wniosek.